

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/42/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7620010739
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7620010739.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého, PhD. a sudcov JUDr. Daniely Mitterpákovovej a JUDr. Martina Michal'anského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28. novembra 2023, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 9.2.2023 sp. zn. 2T/135/2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B.

odôvodnenie:

Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom zo dňa 9. februára 2023 sp. zn. 2T/135/2020 obžalovaných:

1/ A. C., nar. XX.X.XXXX v D., trvale bytom E., F. E. G. XXX/XX, H. D.,

2/ I. D., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom J. B., F. K. G. XXX/XX,

3/ A. B., nar. X.X.XXXX v Levoči, trvale bytom Spišské Podhradie, F. L. G. XXX/XX, H. M.,

uznal vinnými zo zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mali dopustiť tak, že

v bode 1/ obžalovaní A. C. a I. D.

dňa 11.10.2016 v J. N. I. na ulici Letnej č. 39/33 v pobočke VÚB, a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava v podvodnom úmysle vylákania úveru požiadal obvinený A. C. o poskytnutie úveru na sumu 25.000,- eur, pričom predložil doklady majúce preukázať jeho zamestnanecký pomer so spoločnosťou DIPROMO Trading, s.r.o., Londýnska 730/59, Praha - Vinohrady, Česká republika, a to pracovnú zmluvu uzavretú s touto spoločnosťou na dobu neurčitú zo dňa 1.1.2015, výplatné pásky a sfalšované potvrdenie o príjme zo závislej činnosti VÚB banky, a.s. deklarujúce výpis z účtu č. 4655741069/6800 z 13.10.2016 i sfalšované výpisy z účtu J. O., P. B., IBAN O. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX z 13.10.2016 napriek tomu, že zamestnancom tejto spoločnosti nebol, pričom dokument potvrdenie o príjme zo závislej činnosti mu podpísal konateľ spoločnosti DIPROMO Trading, s.r.o., obvinený I. D. s vedomím, že A. C., nikdy nebol zamestnancom spoločnosti DIPROMO Trading, s.r.o. i s vedomím, že ním podpísané potvrdenie o závislej činnosti predloží pri žiadosti o poskytnutie tohto úveru, pričom týmto podvodným spôsobom žiadaný úver nebol VÚB, a.s. schválený iba z dôvodu zlého emailového kontaktu na údajného zamestnávateľa obvineného A. C. a pričom pri poskytnutí tohto úveru by pre VÚB, a.s., Mlynské nivy, Bratislava 1, IČO:31320155 bola spôsobená škoda vo výške 25.000,- eur,

v bode 2/ obžalovaní I. D. a A. B.

dňa 24.11.2016 v Spišskej Novej Vsi na Štefánikovom nám. č. 5, pobočke Tatrabanky, a.s., Hodžovo nám. č. 3 Bratislava v podvodnom úmysle vylákania úveru požiadal obvinený A. B. o poskytnutie úveru

na sumu 10.000,- eur, pričom predložil doklady majúce preukázať jeho zamestnanecký pomer so spoločnosťou DIPROMO Trading, s.r.o., Londýnska 730/59, Praha - Vinohrady, Česká republika, a to pracovnú zmluvu uzavretú s touto spoločnosťou na dobu neurčitú, výplatné pásky zo dňa 1.1.20215, sfalšované potvrdenie o príjme zo závislej činnosti K., P., deklarujúce výpis z účtu 4125875306/5500 z 24.10.2016 i sfalšované výpisy z účtu IBAN: O. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedeného v Q. B. napriek tomu, že zamestnancom tejto spoločnosti nebol, pričom dokument potvrdenie o príjme zo závislej činnosti mu podpísal konateľ spoločnosti DIPROMO Trading, s.r.o., obvinený I. D. s vedomím, že A. B. nikdy nebol zamestnancom spoločnosti DIPROMO Trading, s.r.o. i s vedomím, že ním podpísané potvrdenie o závislej činnosti predloží pri žiadosti o poskytnutie tohto úveru, pričom týmto podvodným spôsobom žiadaný úver nebol Tatrabankou, a.s. schválený, pretože zistila, že výpisy z účtu predložené žiadateľom boli falošné a pričom pri poskytnutí tohto úveru by pre Tatrabanku, a.s. so sídlom Hodžovo nám.3, IČO 00686930 bola spôsobená škoda vo výške 10.000,- eur,

v bode 3/ obžalovaný I. D.

dňa 6.4.2017 v pobočke Všeobecnej úverovej banky, a.s. nachádzajúcej sa v OC Forum v Poprade, na Námestí sv. Egídia č. 3290/124 R. A. v úmysle získať úver prostredníctvom externého hypotekárneho partnera predložil banke žiadosť o poskytnutie hypotekárneho úveru vo výške 50.000 €, ktorú za žiadateľa podpísal, pričom k tejto žiadosti predložil kópiu občianskeho preukazu č. S., kópiu poistenca č. 4546AA9825, potvrdenie o príjme zo závislej činnosti zo dňa 6.4.2017, ktoré mu vypísal I. D. a ktoré za zamestnanca podpísal R. A. a za zodpovedného pracovníka zamestnávateľa I. D., výplatné pásky spoločnosti DIPROMO Trading, s.r.o. vystavené na meno R. A. za mesiace 09/2016, 10/2016, 11/2016, 12/2016, 01/2017, 02/2017, ktoré podpísal I. D., pracovnú zmluvu zo dňa 01.03.2015, ktorú za zamestnanca podpísal R. A., výpisy z účtu v Q. B. č. IBAN: O. vystavené na osobu R. A. za mesiace 09/2016, 10/2016, 11/2016, 12/2016, 01/2017, 02/2017 a to aj napriek tomu, že obaja mali vedomosť o tom, že predložené doklady nezodpovedajú skutočnosti, pretože R. A. v spoločnosti DIPROMO Trading s.r.o. v rozhodnom období od 09/2016 do 02/2017 nepracoval a že ani nemal v rozhodnom období od 09/2016 do 02/2017 v Q. B. zriadený žiadny účet, pričom poskytnutím úveru R. A. by Všeobecnej úverovej banke a.s. vznikla škoda vo výške 50.000-€, avšak zo strany Všeobecnej úverovej banky a.s. k vyplateniu sumy 50.000€ R. A. nedošlo.

Za to im súd uložil:

1/ obžalovanému A. C.

Podľa § 222 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j) Tr. zákona, § 38 ods. 2,3 Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a zároveň mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona ustanovil skúšobnú dobu probačného dohľadu v trvaní 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 51 ods.4 písm. h) Tr. zákona mu zároveň uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediáčnym úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

2/ obžalovanému I. D.

Podľa § 222 ods. 4 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j), l) Tr. zákona, § 38 ods. 2,3 Tr. zákona § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zákona a § 41 ods. 3 Tr. zákona spoločný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a zároveň mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona ustanovil skúšobnú dobu probačného dohľadu v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. h) Tr. zákona mu zároveň uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 41 ods. 3 Tr. zákona zrušil výrok o vine, celý výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/60/2019 zo dňa 13. novembra 2019, právoplatného dňa 13. novembra 2019, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zo zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona vo forme účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zákona, za ktorý mu bol podľa § 222 ods. 4 Tr. zákona s použitím § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zákona, § 38 ods. 2,3 Tr. zákona a § 36 písm. j), písm. l) Tr. zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov, podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona mu bol výkon trestu odňatia slobody podmienene odložený a zároveň mu bol uložený probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe, podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona ustanovená skúšobná doba probačného dohľadu v trvaní 5 (päť) rokov a podľa § 51 ods. 4 písm. h) Tr. zákona povinnosť spočívajúca v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad.

3/ obžalovanému A. B.

Podľa § 222 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j) Tr. zákona, § 38 ods. 2,3 Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a zároveň mu ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona ustanovil skúšobnú dobu probačného dohľadu v trvaní 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. h) Tr. zákona mu zároveň uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení, odôvodnení a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok, obžalovaný A. B. podal odvolanie a to do všetkých jeho výrokov, teda, čo do výroku o vine, tak aj do výroku o treste, ako aj proti konaniu, ktoré vyhláseniu rozhodnutia predchádzalo, z dôvodu, že rozhodnutie súdu je vecne nesprávne a nezákonné, súdom nebolo vykonané dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o vine, ako aj o treste a postupom súdu došlo k tak závažnému procesnému pochybeniu, že toto v konečnom dôsledku činí samotné rozhodnutie napadnuté odvolaním nezákonným. Obhajoba má za to, že odvolacím súdom nie je možné postupovať inak, ako predmetné rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na opätovné konanie a rozhodnutie. V ďalšom má obžalovaný za to, že súd nesprávne a nezákonne vyhodnotil získané dôkazy a v konečnom dôsledku dospel k nesprávnemu právnemu názoru.

Úvodom poukázal na procesné nedostatky, keď orgány činné v trestnom konaní postupovali v rozpore s platnou právnou úpravou, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu.

V súvislosti s rozsahom samotného dokazovania, má obhajoba za to, že orgány činné v trestnom konaní nevykonali dokazovanie v rozsahu potrebnom pre objektívne rozhodnutie o vine, resp. nevine obvineného.

Predovšetkým orgány činné v trestnom konaní nezrealizovali výsluch svedka Q. a nevykonali ďalšie procesné úkony tak, ako sú tieto špecifikované v Trestnom poriadku, a teda porušili svoju povinnosť s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obvinenému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. V tejto súvislosti je minimálne prekvapujúce, že prvostupňový súd bez akýchkoľvek problémov účasť uvedeného svedka na hlavnom pojednávaní zabezpečil, tohto vypočul, aj keď pri vyhodnotení jeho výpovede postupoval v ďalšom taktiež v rozpore s dikciou ustanovenia § 2 ods.

10 Trestného poriadku, ako aj pri hodnotení jeho výpovede, postupoval v rozpore s dikciou ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku (poukážeme v ďalšom texte odvolania).

V uvedenej rovine teda prvostupňový súd nepostupoval prísne v súlade s dikciou ustanovenia § 241 Trestného poriadku.

Formálne pochybenie prvostupňového súdu obhajoba vidí aj v písomnom vyhotovení rozhodnutia spočívajúce v gramatickej chybe v bode 2 skutkovej vety, kde je uvedené „ (...) výplatné pásky zo dňa 1.1.20125.“ pričom podľa zápisnice z hlavného pojednávania v tomto znení bolo rozhodnutie i vyhlásené. (pozn.: pravdepodobne ide o preklep na strane odvolania, nakoľko v rozsudku aj v zápisnici z hlavného pojednávania je text: “20215”).

Analogicky, vychádzajúc zo skutočnosti, že orgány činné v trestnom konaní musia zabezpečiť spravodlivý proces, ktorého obsahom je spravodlivé konanie, vyvodzuje Európsky súd pre ľudské práva povinnosť orgánov činných v trestnom konaní dostatočne odôvodniť každé procesné rozhodnutie, teda nesporne a hlavne i rozhodnutie o vine a treste obžalovaného. Toto rozhodnutie musí dostatočne uviesť dôvody, na ktorých je založené (viď spor Garcia Ruiz vs. Španielsko, § 26) a orgány činné v trestnom konaní, a samozrejme predovšetkým súd, sa musia vyjadriť s dostatočnou jasnosťou k dôvodom, na ktorých založili svoje rozhodnutie (napr. Hadjinastassiou vs. Grécko, § 33).

Obhajoba v nadväznosti na uvedené poukazuje na procesné pochybenie prvostupňového súdu, jeho rozhodnutím, ktorým zamietol návrh na doplnenie dokazovania konfrontáciou svedka Q. so samotným obžalovaným A. B., pričom jeho výpoveď je v príkrom rozpore nie len s výpoveďou obžalovaného A. B., ale aj v príkrom rozpore s výpoveďou svedka T. L. F., ktorý v plnom rozsahu potvrdzuje výpoveď obžalovaného A. B.. Súd nevykonal ani dokazovanie konfrontáciou svedka Q. a svedka F..

Obhajoba má za to, že prvostupňový súd je povinný odôvodniť rozhodnutie v takej kvalite a rozsahu, aby neboli pochybnosti akými úvahami sa spravoval, keď dospel k právnenému záveru obsiahnutému vo výrokovej časti rozhodnutia.

Podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku, súd odmietne vykonať dôkaz, ktorý sa týka okolností nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolností, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi. Rozhodnutie o odmietnutí vykonať dôkaz sa oznámi tomu, kto návrh na jeho vykonanie podal, a to spravidla ústne po otvorení hlavného pojednávania; súd je však oprávnený, ak sa to ukáže potrebným v priebehu ďalšieho pojednávania, takéto rozhodnutie zmeniť a vykonanie dôkazu pripustiť.

Vo vzťahu už k vyššie proklamovanej povinnosti súdu riadne odôvodniť, čo i len procesné rozhodnutie, zdôraznili tú skutočnosť, že prvostupňový súd v rozpore s dikciou ustanovenia § 272 ods. 3 riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, keď odmietol vykonať dôkaz (konfrontácia svedka Q. s obžalovaným B. a svedkom F.; pripojenie spisového materiálu v trestnej veci vedenej v okrese Poprad, kde predmetný svedok má byť obvinený, resp. obžalovaný), a teda obhajobe nie je zrejmé z akého dôvodu vykonanie týchto dôkazov má byť „.. okolnosťou nepodstatnou pre rozhodnutie, alebo okolnosťou, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi“.

V tejto súvislosti obhajoba uviedla, že je absolútne právne irelevantné, či prítomný svedok Q. bol kontradiktórnym spôsobom vypočutý na hlavnom pojednávaní a bolo obhajcovi umožnené klásť otázky tomuto svedkovi, nakoľko inštitút konfrontácie je procesným inštitútom riadne zakotveným v Trestnom poriadku a obžalovaný má právnu úpravou garantované právo, aby bola realizovaná konfrontácia, teda realizovaný procesný inštitút, ktorý má jednoznačne prispievať k zabezpečeniu spravodlivosti, resp. minimálne odstrániť rozpory vo výpovediach dvoch osôb.

Vo vzťahu k otázke rozsahu dokazovania ako aj rozhodnutia súdu o návrhoch na doplnenie dokazovania obhajoba poukázala na tú skutočnosť, že obžalovaný B. ešte na hlavnom pojednávaní konanom dňa 09.02.2023 samostatne požiadal o doplnenie dokazovania, teda výslovne uviedol „.. požiadal by som konfrontáciu s p. Q., to je všetko“. Tu súd v príkrom rozpore s dikciou citovaného ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku o tomto návrhu obžalovaného na doplnenie dokazovania ani len nerozhodol !!!!!!!

V súvislosti so samotným hodnotením vykonaných dôkazov obhajoba poukázala na to, že závery prvostupňového súdu nie sú logickým vyústením úvah súdu o vine obžalovaného a určite nie sú takým vyústením jeho úvah, ktoré by v podstate nepripúšťalo iný záver o vine obžalovaného, resp. ktoré by vylučovalo skutkový dej tak, ako ho popisuje vo svojej obhajobe samotný obžalovaný, ktorého výpoveď na dôvažok bola v plnom rozsahu potvrdená výpoveďou svedka T. F., o objektívnosti výpovede ktorého nie je dôvodu pochybovať.

V tejto súvislosti poukazujeme na povinnosť všeobecného súdu postupom v súlade s dikciou ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku odôvodnením rozhodnutia vyporiadať sa s obhajobou obžalovaného a to dostatočne a právne relevantným spôsobom, pričom takýto postup sa musí týkať stránky skutkovej, ako aj stránky právnej (III. ÚS 328/05, III.ÚS 116/06, III. ÚS 107/07).

Teda riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07), a to spôsobom v súlade s dikciou ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Teda „z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, alebo z nich žiadnej možnej interpretácie súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07).

V predmetnej trestnej veci boli podľa názoru obhajoby „produkované“ dve skupiny dôkazov, a to na jednej strane listinné podklady (žiadosť o poskytnutie úveru a pod.), nepochybne podpísané obžalovaným B., svedecké výpovede svedkyne A. Q. a L. U. I. ako aj svedka L. Q., a na strane druhej samotné obhajobné tvrdenia A. B. a svedecká výpoveď T. T..

Podľa ustálenej súdnej praxe, pokiaľ existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú, je súd pri hodnotení jednotlivých dôkazov povinný sa zaoberať vierohodnosťou svedka, pričom je povinný prihliadnuť najmä vnútornej štruktúre svedeckej výpovede a osobe svedka, teda, či si neodporuje jeho výpoveď v podstatných skutočnostiach, o ktorých vypovedal, či neodporuje logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých svedok vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka k obžalovanému, alebo poškodenému, teda, či svedok s obžalovaným, alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. vzťahu priateľskom, susedskom, nepriateľskom, či zamestnávateľskom, prípadne inom vzťahu k podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež súd musí prihliadnuť na existenciu vlastného (často hmotného) záujmu svedka na výsledku trestného konania v prípade, že v prípravnom konaní vyjde najavo motív a príčiny vyplývajúce, či už z pozitívneho, resp. negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným, alebo svedkom a poškodeným, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je práve úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu postupom v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná, a ktorá vierohodná nie je.

Práve z uvedeného uhla pohľadu je potrebné vyhodnocovať i výpovede v predmetnej trestnej veci vypočutých svedkov.

Z uvedeného uhla pohľadu je preto potrebné i hodnotiť výpoveď svedkyne A. Q. a L. U. I., pričom vo vzťahu k týmto je potrebné zdôrazniť, že ani jedna svedkyňa si výslovne na tento konkrétny prípad nepamätá a teda až sa vyjadrovali, vychádzali len tak z podpísaných listinných podkladov (žiadosť o poskytnutie úveru a pod.), pričom, pokiaľ obžalovaný a svedok F. vypovedajú pravdu, minimálne svedkyňa A. Q. nepostupovala v súlade so štandardmi predmetného bankového ústavu.

V tejto rovine, v rozpore s dikciou ustanovenia § 2 ods. 11 Trestného poriadku súd nevykonal dokazovanie zamerané na možný kontakt, resp. známosť svedka Q. s touto svedkyňou ako pracovníčkou bankového ústavu.

Obe svedkyne, teda svedkyňa A. Q. i L. U. I. nemajú vedomosti o predmetnej trestnej veci (tak ako je priamo v dôvodoch uvedené, nepamätajú si na tento konkrétny prípad), a vypovedali len a len o bankovom ústave zaužitých štandardoch vybavovania žiadosti o poskytnutie úveru. O ničom inom. A teda pre predmetnú trestnú vec ich výpovede sú právne irelevantné. Na strane druhej výpoveď svedka T. L. F., o pravdivosti ktorej (absolútne zrejme nezaujatosť svedka, výpoveď tohto svedka po zákonom poučení o následkoch krivej svedeckej výpovede ..) nie je dôvod pochybovať, jednoznačne potvrdzuje obhajobu obžalovaného B.. Práve tento svedok potvrdil to, že zohral aktívnu úlohu pri zoznámení obžalovaného B. so svedkom Q., to, že práve iniciatíva vyšla zo strany Q., pričom práve tento svedok mal jednoznačnú a priamu vedomosť o tom, že p. Q., žijúci si skutočne nadštandardne, má záujem o získanie úveru a pre jeho poskytnutie potreboval ručiteľa. Uvedený svedok tiež potvrdil, že obžalovaný B. nemal záujem o poskytnutie úveru, a že za odmenu mal p. Q. len a len v konečnom dôsledku garantovať splnenie podmienky pre Strana 10 z 12 poskytnutie úveru vo forme ručenia za záväzok v súlade s právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku.

V rovine už vyššie uvedeného nemožno pochybovať, že tieto výpovede (výpoveď obžalovaného B., výpoveď svedka Q. a výpoveď svedka F.) tvoria dve skupiny dôkazov, pričom ich výpovede sú v príkrom rozpore, a teda, že bol nutný a právne opodstatnený postup v súlade s dikciou ustanovenia § 125 a nasl. Trestného poriadku.

V tejto rovine je skôr počudovania hodná úvaha prvostupňového súdu, že „ ... nie je predpoklad, aby došlo k odstráneniu rozporov a jednotlivé výpovede možno vyhodnotiť“.

Na dôvažok vo vzťahu k výpovedi svedka T. L. F. tiež poukazuje obhajoba na rekonštrukciu vykonanú v rámci prípravného konania, keď tento svedok jednoznačne stotožnil osobu L. Q..

Samotné vyhodnotenie výpovede svedka T. L. F. zo strany prvostupňového súdu je nezákonné a v konečnom dôsledku arbitrárne. Výslovne nie je pravdou tvrdenie prvostupňového súdu, aby práve svedok F. mal byť „ ... celý čas prítom, všetky doklady jednania mali byť cez jeho osobu a čakal ich aj potom, čo boli v banke“. Logickým úvahám nezodpovedá ani tvrdenie prvostupňového súdu, aby „ .. tento svedok teda mal motív, alebo snahu pomôcť vyvinieť sa obžalovanému A. B. z jeho trestnej zodpovednosti“.

Nevieme na základe akých úvah mal mať svedok F. záujem na tom, aby obžalovaný B. sa „ vyvinil z jeho trestnej zodpovednosti“, pričom dávame do pozornosti súdu, že ani svedok Q. nespochybnil pravdivosť toho, čo vypovedal T. F., keď potvrdil, že sa poznajú a v podstate potvrdil, že prišiel do styku s obžalovaným B., práve v súvislosti so svedkom F..

Nie je zrejme ako súd dospel k záveru, že tvrdenia obžalovaného Urhína „ ... sú nepresvedčivé, pretože okrem toho, že to nezodpovedalo realite ku čomu došlo v banke, ide o priateľa obžalovaného A. B., ktorého podľa všetkého do toho zatiahol on..“. Nie je zrejme, v čom má oporu tvrdenie súdu, že práve T. F. mal „ do toho zatiahnuť“ obžalovaného B.. Svedok F. len svojou svedeckou výpoveďou potvrdil to, že obžalovaný B. poskytol svoje osobné doklady p. Q., bol v banke podpísať ako ručiteľ písomné podklady a mal za to dostať mesačnú odmenu.

Prvostupňový súd si pri hodnotení dôkazov nemôže zamieňať benevolentný, resp. ľahkovážny prístup obžalovaného (podpis bankových podkladov bez preverenia ich obsahu) s naplnením pojmových znakov trestného činu obžalobou mu kladeného za vinu.

Vo vzťahu k výpovedi svedkyne Q. poukazujúc na vyššie uvedenú ustálenú súdnu prax (záujem svedka na výsledku konania) je potrebné poukázať na to, že pokiaľ by sa v konečnom dôsledku preukázala pravdivosť obhajoby obžalovaného B., minimálne na strane svedkyne Q. by došlo k porušeniu interných predpisov bankového ústavu ...

Pokiaľ sa obhajoba vyššie zaoberala pomerne obsiahle arbitrárnosťou samotného rozhodnutia vo vzťahu k absencii možnosti preskúmania dôvodov rozhodnutia, obdobné je potrebné uviesť i vo vzťahu k vyhodnoteniu výpovede svedka L. Q., a to či už samostatne, resp. v kontexte s ďalšími dôkazmi poukazujúc na dikciu ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Z výpovede svedka L. Q. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 06.12.2020 vyplývajú nespochybniteľné skutočnosti a to, že tento svedok pozná všetkých troch obžalovaných, a teda i p. B., pričom výslovne svedok priznal, že tohto obžalovaného pozná cez svedka T. L. F.. Strana 11 z 12 Obdobne uvedený svedok potvrdil, že je erudovaný vo vzťahu k minimálne otázke získania bankového úveru („bolo toľko tých úverov, koľko mi finančný poradca p. D. V. doporučil“). Je potrebné zdôrazniť, že pokiaľ uvedený svedok pripustil, že pozná p. B., na výslovnú otázku, či s týmto obžalovaným navštívil nejaký bankový ústav, svedok neodpovedal výslovne nie, ale uviedol „pokiaľ si pamätám, tak nie ...“, „.. pokiaľ si dobre pamätám“ (už i z uvedeného uhla pohľadu je nevyhnutná konfrontácia).

Pri vyhodnocovaní výpovede uvedeného svedka nie je zanedbateľnou tá skutočnosť, že tento svedok je minimálne na území Slovenskej republiky obvinený a trestne stíhaný z ekonomickej trestnej činnosti, pričom výslovne uviedol „áno, som obvinený, to, že som ich všetkých navádzal a vlastne nič som z toho nemal, ale všetkých som naviedol..“, „ale aj napriek tomu, tá logika v podstate vychádza z toho, že p. D. s p. V. tieto veci zaviedli, robili ich, robili ich v milióny euro, ale ja som ich naviedol a logika vecí je tá, že ja som tu ako svedok v Poprade ...“.

Teda z výpovede uvedeného svedka (napriek snahe obhajoby súd odmietol pripojiť predmetný spisový materiál) vyplýva, že práve s obžalovaným D. a p. V. (súd odmietol predvolať a vypočuť i tohto svedka), mal páchať ekonomicke trestnú činnosť a mal niekoho k nejakej trestnej činnosti navádzať. Dokonca podľa samotnej výpovede svedka, má mu byť kladené za vinu, že predmetnú ekonomicke činnosť mal páchať v Poprade, čo určite nie je právne irelevantnou skutočnosťou i vo vzťahu k skutku kladenému za vinu obžalovanému B..

Nie je zrejme ako mohol prvostupňový súd uvedené skutočnosti opomenúť pri hodnotení dôkazov, keď práve všetci traja obžalovaní poukazovali zhodne na tú skutočnosť, že práve svedok Q. mal participovať na trestnej činnosti p. D. a podľa výpovede samotného svedka Q. mu bývala manželka p. C. mala v minulosti požičať peniaze, ktoré doposiaľ nevrátil, pričom ako sám svedok uviedol „mám úverovú zmluvu podpísanú s p. C. vtedy, ktorú sa chystám doplatiť“.

Podľa názoru obhajoby i táto skutočnosť môže byť právne relevantnou vo vzťahu k objasneniu ekonomickech vírementov a vzťahov medzi bývalou manželkou obžalovaného C. a týmto svedkom. Na dôvažok samotný obžalovaný C. poukázal na tú skutočnosť, že uvedený svedok nedlhuje jeho bývalej manželke, ale priamo jemu, keďže jeho manželka konala v jeho mene. To minimálne naznačuje tú skutočnosť, že svedok Q. v minulosti vykonával časté ekonomicke operácie, ktorých konzekvencie mali trestnoprávnu dohru, resp. v súčasnosti nesporne prebieha minimálne jedno trestné stíhanie voči uvedenému svedkovi.

Práve poukazujúc na rozporuplnosť a nehodnovnosť výpovede svedka Q. je pre ustálenie viny, resp. nevinu obžalovaného B. potrebné vykonať konfrontáciu medzi obžalovaným B. a svedkom Q. ako aj medzi svedkami T. F. a svedkom Q.. Obdobne sa môže javiť potrebným vykonať dokazovanie zamerané na otázku, či svedok L. Q. pozná svedkyňu Q., Q.. či tento bol v minulosti, alebo je klientom bankového ústavu, kde uvedené svedkyňa pracovala v minulosti a pod.

Z uvedených dôvodov odvolateľ navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves č. konania 2T/135/2020 - 715 zo dňa 09.02.2023 zrušil a vec vrátil súdu prvostupňovému na doplnenie dokazovania.

Na podklade odvolania obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny m skutkovým a právny m záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými

úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne zaoberal aj obhajobou obžalovaného.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, okresný súd logickým postupom vyhodnotil všetky dôkazy jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach a dospel k záverom s ktorými sa odvolací súd stotožnil, pričom na správnosti týchto záverov nemôže nič zmeniť ani prokurátorom použitá odvolacia argumentácia.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v celom rozsahu poukazuje na dostatočne zistený skutkový stav a na spôsob hodnotenia vykonaného dokazovania, vo vzťahu k otázke usvedčenia obžalovaného zo spáchania skutku, ktorý mu za vinu kládla obžaloba, ktorý považuje za vecne správny a výstižný do tej miery, že k nemu nemá čo viac uviesť.

Pokiaľ ide o jednotlivé odvolacie námietky obžalovaného, krajský súd považuje za potrebné uviesť, že sa nimi zaoberal a na základe predloženého spisového materiálu, obsahu napadnutého rozsudku dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Namietaný procesný nedostatok v postupe orgánov činných v trestnom konaní spočívajúci v nevypočutí svedka Q. už v prípravnom konaní, ak by sme aj hypoteticky uznali že išlo o pochybenie, bol prakticky zhojený výsluchom svedka v konaní pred súdom kontradiktórnym spôsobom konania. Teda súd vypočul svedka a jeho výpoveď aj vyhodnotil riadnym spôsobom. Skutočnosť, že obžalovaný sa nestotožňuje so spôsobom vyhodnotenia výpovede svedka súdom ešte neznamená porušenie § 2 ods. 12 Tr. por. zo strany súdu.

Uvedené nevypočutie svedka Q. orgánmi činným v trestnom konaní ešte v priebehu prípravného konania nezadáva taký nedostatok, aby bolo nevyhnutné vrátiť vec do prípravného konania, keďže podstata konania spočíva v konaní pred súdom, ktorý je spôsobilý napraviť a doplniť dokazovanie, ktoré nebolo vykonané v predsúdnom štádiu konania. Samotný priebeh konania pred súdom prvého stupňa, ako aj jeho rozhodnutie v merite veci jasne nasvedčuje, že rozhodnutie súdu po predbežnom preskúmaní veci po podaní obžaloby bolo správne, a teda niet dôvodu konštatovať nesprávnosť postupu súdu v zmysle § 241 Tr. por.

Vo vzťahu ku pochybeniu súdu v skutkovej vete bodu 2 týkajúce výplatných pásov zo dňa 1.1.20215 je potrebné konštatovať, že písomné vyhotovenie napadaného rozsudku, ako aj zápisnica z hlavného pojednávania skutočne v bode 2 skutkovej vety obsahujú zjavne nesprávny rok v dátume výplatných pásov. Ide o číslicu 20215 a nie 20125 ako to nesprávne uvádza obhajoba. Nič to ale nemení na tom, že objektívne je tento rok nesprávne zaznamenaný. Za účelom objektivizovania danej skutočnosti teda ako bol rozsudok vyhlásený súd si vypočul zvukový záznam z daného hlavného pojednávania a konštatuje, že sudkyňa na hlavnom pojednávaní konanom dňa 9.2.2023 vyhlásila rozsudok správne, teda vyslovila rok 2015. Konkrétne ide v čase 00:47:45 zvukového záznamu. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že daná námietka obhajoby bola síce nepresná, ale pravdivá, avšak ide len o chybu v písaní, nakoľko rozsudok bol objektívne správne vyhlásený. Teda stačí vykonať opravu v zápisnici a následne cez stanovený procesný postup vykonať nápravu tak, aby sa vyhotovenie rozsudku zhodovalo s jeho vyhlásením. Uvedené nič nemení na tom, že ani táto výhrada obhajoby nespochybnila správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku.

K ďalšej odvolacej argumentácii súd uvádza že principiálne sa s ňou stotožňuje, nepochybne každé rozhodnutie súdu musí byť primerane odôvodnené, dokonca aj pokiaľ ide o procesné rozhodnutia. Pokiaľ ide o namietané rozhodnutie okresného súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na doplnenie dokazovania konfrontáciou svedka Q. so samotným obžalovaným, správne bolo obhajobou poukázané, že takéto rozhodnutie sa oznámi a to spravidla ústne na pojednávaní. Zo zvukového záznamu z hlavného pojednávania zo dňa 6.12.2022 vyplýva, že návrh obžalovaného bol zákonným postupom odmietnutý podľa § 272 ods. 3 Tr. por. , pričom sudkyňa stručne odôvodnila toto rozhodnutie, teda obžalovaný vedel prečo bol tento návrh odmietnutý a podrobnejšie svoje úvahy uviedla na str. 18 napadnutého rozsudku. Týmto sa vlastne primerane vysporiadala s daným procesným návrhom a to, že sa dal skutkový stav

vyhodnotiť aj bez konfrontácie je potvrdené tým, ako odôvodnila samotný rozsudok a konkrétne výroky o vine obžalovaného.

Je pravda, že na ďalšom hlavnom pojednávaní konanom dňa 9.2.2023 obžalovaný znovu predniesol návrh na doplnenie dokazovania o vykonanie danej konfrontácie, pričom sudkyňa pred obžalovaným skonštatovala, že o takomto návrhu už bolo rozhodnuté. Uvedený spôsob, akým sa sudkyňa vysporiadala s daným návrhom, súd považuje za dostatočný, nakoľko na predchádzajúcom pojednávaní skutočne o danom procesnom návrhu sudkyňa rozhodla predpísaným spôsobom a obžalovaný pri svojom prednese daného návrhu neuviedol žiadne nové dôvody na vykonanie konfrontácie, ktoré by bolo potrebné sudkyňou posúdiť.

Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov a názor sudkyne, že nie je potrebné vykonávať navrhované konfrontácie, odvolací súd preskúmal vo svetle odvolacích námietok spôsob, akým sudkyňa vyhodnotila dôkazy jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach, prihliadal na úvahy, ktorými sa riadila pri hodnotení dôkazov a na základe čoho dospela k jednotlivým záverom a má za to, že správne a logicky vyhodnotila vykonané dokazovanie. Konfrontácia ani podľa odvolacieho súdu nebola potrebná na náležité zistenie skutkového stavu, by nepriniesla odstránenie vzniknutých rozporov. Naopak samosudkyňa aj bez vykonania konfrontácie presvedčivo vyhodnotila jednotlivé rozpory, zrozumiteľným spôsobom vysvetlila prečo sa priklonila k vine obžalovaného a v čom ju presvedčili svedkovia svedčiaci v neprospech obžalovaného a súčasne dôsledne venovala pozornosť aj obhajobe obžalovaného a uviedla konkrétne dôvody, pre ktoré nemožno jeho obranu považovať za presvedčivú. Odvolací súd sa s uvedeným odôvodnením okresného súdu stotožnil v celom rozsahu, nemá k nemu viac čo dodať, ide o logické úvahy a vecne podložené závery konkrétne na str. 20 – 22 napadnutého rozsudku.

Aj keď obhajoba hovorí o dvoch protichodných skupinách dôkazov, okresný súd presvedčivo vysvetlil prečo sa priklonil k tej skupine, ktorá svedčila v prospech viny. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nebol dôvod pre uplatnenie zásady in dubio pro reo.

Vo vzťahu k pomerne rozsiahlej argumentácii, ktorou obhajoba spochybňuje svedka Q. a naopak sa snaží presvedčiť súd o dôveryhodnosti svedka T. F. odvolací súd dodáva, že sudkyňa veľmi detailne a precízne vyhodnotila tieto svedecké výpovede a s jej závermi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Odvolací súd nepresvedčili argumenty obhajoby, tieto skutočnosti boli známe aj okresnému súdu, boli predmetom hodnotenia zo strany okresného súdu a súd sa s nimi vysporiadal na základe voľného hodnotenia dôkazov, pričom ako bolo uvedené aj s touto argumentáciou sa súd v celom rozsahu stotožnil.

Keďže v danej trestnej veci bolo podané odvolanie v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného, a odvolací súd tento výrok nezrušil, preskúmal odvolací súd v zmysle § 317 ods. 2 Tr. por. v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a ďalších výrokoch, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Splnením tejto prieskumnej právomoci krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o treste a ochranných opatreniach, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkovým a právnym záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vo vzťahu k uloženiu trestu vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Správne bolo aj ustálenie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a následná úprava, na daný prípad sa vzťahujúcej trestnej sadzby, v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák.. Na základe tohto postupu bol obžalovanému uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 30 mesiacov a s probačným dohľadom. Krajský súd sa stotožnil s úvahami okresného súdu aj pokiaľ ide o uloženie daného druhu a výmery trestu ako aj jeho podmieneného odkladu..

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku do výroku o treste, uložený trest je zákonný, primeraný, spravodlivý a vzhľadom na svoju výmeru a spôsob výkonu aj nevyhnutný na dosiahnutie účelu trestu v zmysle § 34 Tr. zák. a keďže sa so závermi okresného súdu druhostupňový súd stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonne v podrobnostiach poukazuje.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v stručnosti poukazuje na zistený skutkový stav a na právny rozbor a právny záver okresného súdu.

Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že odvolacie námietky neboli dôvodné, v ničom nespochybnili správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku, a preto odvolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.